

ORTODOXIA - calea spre Dumnezeu

De cele mai multe ori, când se aude cuvântul *ortodox* sau *ortodoxie*, mintea unora se duce la ideea că este vorba despre ceva *inepenit*, *învechit*, iar cei care se numesc *ortodocși* ar fi niște *înapoiați* sau, în cel mai bun caz, niște *conservatori* fundamentalisti.

Aceste judecăți atinse de boarea inepției sunt din cauza faptului că nu se cunoaște ce este Ortodoxia în esența ei și ce înseamnă acest cuvânt.

Ortodoxia vine de la cuvântul grecesc: *orthos + doxa*, care se traduce exact: *dreaptă credință și închinare adevărată*, iar noi, cei care credem în Sfânta Treime, Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, ne numim cu minunata și adevărata sintagmă: *dreptmăritori creștini!*

A tunci când noi auzim buna adresare, *dreptmăritori creștini*, de către ierarhi, de Crăciun, Paște, predici duminicale, la sărbători, Sfinte Taine și alte slujbe, trebuie să înțelegem că ne aflăm în Biserica cea Una a lui Hristos, *Ortodoxia fiind calea spre Dumnezeu*.

Apostolul Toma, auzea pe Iisus Hristos a zicând că merge la Dumnezeu Tatăl pentru a găti loc tuturor celor ce cred cu adevărat, adică drept, fără strâmbături omenesti. Când Iisus a spus: „Știi unde Mă duc, și știi și *calea* într-acolo”, Toma întreabă: „Doamne, nu știu unde te duci; cum putem să știm *calea* într-acolo”. Iisus i-a zis: „Nimeni nu vine la Tatăl, decât prin Mine”.

Cuvintele acestea au o mare însemnătate mântuitoare pentru orice om venit pe lume. Știm, altfel, că Iisus Hristos este *Calea* care duce spre Dumnezeu, *Adevărul* care este Iisus ce ni-L descoperă pe Dumnezeu, pe înțelesul tuturor și *Viața*, model desăvârșit, trăit după chipul dumnezeiesc.

Noi, din mila lui Dumnezeu, ne numim *creștini ortodocși*, *creștini dreptmăritori* sau *drept credincioși*, fiindcă mergem pe *Calea* arătată nouă de Hristos Împăratul și Dumnezeuul nostru, al tuturor, iar cine dintre noi merge pe *Calea* cea descoperită nouă, înseamnă că ține *credința cea adevărată*.

Totdeauna, trebuie să-I mulțumim lui Dumnezeu, că ne-am născut de la începutul creștinismului în credința cea adevărată și că de două milenii mărturisim pe Hristos și nu ne-am abătut nici la stânga, nici la dreapta, potrivit îndemnului Sfintei Scripturi: „Ceea ce aveți, țineți până ce voi veni”, zice Domnul (Apocalipsă 2, 25); „Luptați pentru credința dată sfinților odată pentru totdeauna” (Iuda, 3); „Fii credincios până la moarte și îți voi da cununa vieții” (Apocalipsă 2, 10); și „celui care va birui îi voi da să mănânce din pomul vieții, care este în raiul lui Dumnezeu” (Apocalipsă 2, 7).

Este necesar, ca și de *Duminica Ortodoxiei*, să ne amintim mereu că:

- Ortodoxia cea sfântă, este știința despre Dumnezeu, despre omul și lumea creată din iubire;

- Ortodoxia este învățătura care are continuitate directă și neîntreruptă cu tradiția apostolică, pe care s-a zidit teologia patristică și neopatristică, formând credința comună a Bisericii Universale, nedespărțită, până în anul 1054;

- Ortodoxia, mama noastră duhovnicească, a fost pecetluită cu sângele mucenicilor, în vremea celor douăzeci de veacuri, când milioane de eroi ai credinței și sfinți mărturisitori, din arenele Romei până în lagărele de exterminare, au dovedit că *învățătura creștină este adevăr și viață* fără de moarte;

- Ortodoxia, prin puterea Duhului Sfânt s-a împodobit ca o mireasă cu rânduiala bisericească, Sfintele Taine și, mai ales, Sfânta Liturghie, înfățișate prin Jertfa Dumnezeului – Om, la care venim mereu să ne ospătam

duhovnicește din Trupul și Sângele lui Hristos;

- Ortodoxia, punctul arhimedic în spațiu și timp, este *iubirea de oameni*. De la înălțimea gândirii și scrisului, plin de sfântă dogmatizare, apostolii, cei șapte diaconi, Sfinții Părinți, episcopii, preoții și creștinii iubitori de Hristos, au găsit timp și pentru „Masa dragostei” și „Bucuria ajutorului pentru cei săraci”, cum s-ar spune: de la *ortodoxie* la *ortopraxie*, adică, de la *dreapta credință* la *dreapta lucrare*;

- Ortodoxia înseamnă calea împăratească a Evangheliei lui Hristos, care a păstrat Duhul drept al creștinismului în fața ereziilor din Răsărit, a cezaro-

papismului latin și a subiectivismului raționalist al protestantismului;

- Sfânta noastră Ortodoxie a binecuvântat omul, natura, înțelepciunea, arta, cultura, știința, sfințenia;

- Ortodoxia neamului românesc este viață, creație, măsură și armonie duhovnicească;

- Ortodoxia este o mare bucurie și o pace deplină în Duhul Sfânt, este marea noastră ideal, este sfânta nădejde a mântuirii noastre!

Cum vom lăuda, oare, *eroismul* mărturisitor al credinței în Hristos, dus de cele mai multe ori de creștini până la mucenicie?

Ortodoxia sau *Mucenicia* s-a arătat biruitoare și în lupta pentru apărarea *culturii sfințelor icoane*. Această prigoană a ținut, cu mici întreruperi, peste o sută de ani (726-843).

Vrăjmași ai adevărului dumnezeiesc învinuiau pe creștini că, cinstind Sfânta Cruce și icoanele, se încălcă porunca a doua din Decalog sau cele 10 porunci (Ieșire 20, 4), închinându-se la idoli. Marea lor greșală venea din faptul că nu puteau face deosebire între *idol* și *icoană*. Se știe că în Sfânta Scriptură sunt cuvinte aspre la adresa *idolilor*, dar nici un singur cuvânt nu găsim împotriva *icoanelor*. În bibliile tipărite de neoprotestanți se găsește înlocuit cuvântul *idol* cu acela de *icoană*, pentru a-și sustine învățătura împotriva cinstirii icoanelor, asemenea împăratului Leon III Isaurul.

Citind însă cu mare atenție în Sfânta Scriptură, vedem că omul este zidit: „după chipul (icoana) lui Dumnezeu” (Facere 1, 27); Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Cel întrupat este „chipul lui Dumnezeu cel nevăzut” (Coloseni 1, 15); „icoana ființei Lui” (Evrei 1, 3); „Cel ce M-a văzut pe Mine, a văzut pe Tatăl, zice Iisus” (Ioan 12, 45; 14, 9), iar Duhul Sfânt s-a arătat „în chip trupesc ca un porumbel” (Luca 3, 27) și în „chipul limbilor de foc” (Faptele Apostolilor 2, 4).

Pentru acestea la Sinodul al VII-lea Ecumenic de la Niceea, din anul 787, în privința cinstirii Sfintei Cruci și a Sfințelor Icoane, s-a hotărât:

„După cum proorocii au primit, După cum apostolii au învățat,

După cum Biserica a învățat

După cum Hristos a decretat, aceasta decretăm:

Noi definim cu toată grija și precizia că cinstitele și Sfintele Icoane sunt așezate în același fel ca și chipul scumpei și de viață făcătoarei Cruci. Cinstirea dată icoanelor trece la originalul lor, iar cine se închină icoanei, se închină persoanei zugrăvită pe ea”.

Mărturia Sfântului Sinod Ecumenic ne dă liniștea cinstirii Sfintei Cruci și a Sfințelor Icoane, noi crezând nestrămutat, ca și Sfinții Părinți că: „cinstirea icoanei se înalță la chipul cel dintâi”.

Niciodată noi n-am auzit ca cineva să zică: „Icoană ajută-mă, ci, în *fața icoanelor*, cu evlavie, ne rugăm: Doamne, Iisus Hristoase, ajută-mă! Maica Domnului, nu mă lăsa! Sfinte Calinic, Sfânta Filotea, roagă-te pentru noi păcătoșii.....!”

Creдем că așa este bine să învățăm pe cei care și azi desconsideră cinstirea Sfintei Cruci și a Sfințelor Icoane și că *Duminica Ortodoxiei* ne reamintește de biruința *credinței drepte* și mântuitoare de suflet și trup tămăduitoare.

Iată că anul acesta se împlinesc 1.167 de ani de la cinstirea Sfintei Cruci și a Sfințelor Icoane.

Tot cu acest prilej este bine să știm că, *Duminica Ortodoxiei* nu are doar un înțeles biblic sau istoric, după cum ati auzit, ci și unul *mistic*, adică *lupta pentru icoana curată a sufletului nostru creștin*, care este împodobit atât cu misterul cerului cât și cu misterul pământului.

Trbuie să mărturisim din adâncul inimii, că *Ortodoxia* este Biserica Mântuitorului Hristos pe pământul nostru strămoșesc. Ortodoxia este izvorul culturii noastre naționale, sinteza fericită și binecuvântată dintre suflet și trup, dintre spirit și materie, dintre religie și naționalitate, fiind *concepția noastră de viață*, neobosită și neadormită.

Să ne amintim cu grijă de misiunea noastră eternă pe pământ, de idealul nostru de popor creștin aici și în veșnicie și de a lupta împotriva necredinței în Dumnezeu știind că Ortodoxia este Biserica martirilor, luptătoare pentru viața și comorile ei istorice și duhovnicești.

Să ne rugăm cu credință: „Pune, Doamne, Bisericii Tale, în sânul căreia ne aflăm și noi, întărire în Duhul Sfânt, ca să fie izbăvită de valurile eresurilor și să trăiască în veacul veacurilor, bucurându-ne și mulțumindu-ți, că ne-ai născut creștini ortodocși pentru acest pământ binecuvântat al României!”

F. Calinic Argeș

Arhiepiscop al Argeșului și Muscelului

Sfântul Ioan Gură de Aur - Omilii la Facere (VII) Facerea omului (1)

După ce a făcut cerul și pământul, Dumnezeu a fost auzit poruncind: *Să se facă lumină, Să se facă țărnie în mijlocul apelor, Să se adune apa într-o adunare și să se arate uscatul, Să scoată apele ori pământul viețuitoare...*

a. De la poruncă- la sfat. Facerea omului, un act cu totul special în creație.

Deci numai cu cuvântul a făcut Domnul zidirea creată. Iată acum, când vine vorba de facerea omului, câtă deosebire, căci n-a mai spus: *Să se facă om*, ci *Să facem om...* Și aceasta întrucât omul e mai de preț decât toate ființele.

Dumnezeu nu-și ascunde prețuirea față de făptura Sa aleasă-omul. Mai mult, o arată vădit:

- prin fapte
- și prin cuvinte.

Prin fapte, arată prețuirea prin aceea că-l face pe om la urmă, după ce a adus la ființă toate văzutele: cerul, pământul, marea, verdeata, soarele, luna, stelele, târătoarele, dobitoacele și toate vietățile. S-a pregătit mai întâi minunatul palat împărătesc, unde este așezat locuitor omul- împărat și stăpânitor peste lume.

Și prin cuvinte, căci cine este omul acesta pentru a cărei zidire Creatorul cade întâiași data la sfat? Iar gândind atâta, hotărăște: *Să-l facem după chipul Nostru!*

b. Cu Cine S-a sfătuit Stăpânul?

De i-am întreba pe iudei aceasta, ne-am sminti, pentru că ei spun că aceste cuvinte au fost adresate îngerului sau arhanghelului. Ce nebunie! Exclamă indignat Sfântul Ioan Gură de aur: „Cum poate

gândi cineva ca Stăpânul să se sfătuiască cu îngerul, Creatorul cu creatura? Da, se vede treaba că iudeii au scrierile lui Moise, dar noi avem înțelesul lor!”

Mai întâi lămurită fie treaba că nu este îngăduit îngerilor să stea la sfat cu Dumnezeu. O spune iudeilor însuși Isaia: *Am văzut heruvimii stând în dreapta lui Dumnezeu și serafimii; și își acopereau fețele lor și picioarele cu aripile* (Isaia 6, 2). Creaturile stau înaintea lui Dumnezeu cu frică și cu cutremur.

Cine este însă Acela căruia Dumnezeu Tatăl I-a zis: *Să facem om ?... E Îngerul de mare sfat, Sfetnicul minunat, Domn puternic, Domn al păcii, Părintele veacului ce va să fie* (Isaia 9, 6). Unul-Născut Fiul lui Dumnezeu, Cel de o ființă cu Tatăl și cu Duhul, Cel prin care s-au adus toate la ființă (Ioan 1, 3).

Tatăl n-a spus poruncitor: *Fă!*, ca unui inferior, sau ca unuia mai mic după ființă, ci ca Unuia Care este de aceeași cinste: *Să facem*. Iar cuvintele *după chipul și asemănarea Noastră* arată clar identitatea ființei, desființând erezia lui Arie.

c. Noțiunea „după chip” surprinde „modul de a fi”, nu „forma de a fi”

Sfântul Ioan Gură de Aur atrage atenția că mulți eretici se năpustesc în a pângări dogmele Bisericii, smintindu-se când

răstălmăcesc spre a lor pierzare spusa *după chipul Nostru*, îndrugând despre Dumnezeu cum că ar avea o oarecare formă sau chip.

Dar cum să cobori la chip omenesc pe Cel fără formă, fără chip, neschimbător, și să dai Celui fără de trup, forme și mădulare?

Sfântul Ioan susține ideea că „prin cuvântul «chip» trebuie înțeles «stăpânire», și nimic altceva, în sensul că această noțiune a chipului face referire la «modul de a fi», iar nu la «forma de a fi»”. Deci la capacitatea rațională a omului, creat după chipul Rațiunii supreme.

Dacă ereticii se încăpățânează a înțelege prin „chip”- forma, atunci înseamnă că nu numai bărbatul, ci și femeia este după „chipul” lui Dumnezeu, rezultând aiurea, că forma amândurora (masculinul și femininul) se regăsește în El. Dar explicația aceasta n-are rațiune. Sfântul Apostol Pavel spune clar: *Bărbatul este chip și slavă a lui Dumnezeu, iar femeia e slavă a bărbatului* (1 Corinteni 11, 7). Dacă noțiunea de „chip” ar avea înțelesul de „formă”, iar nu pe acela de „stăpânire”, de ce i-ar despărți apostolul zicând că bărbatul e chip al lui Dumnezeu, pe când femeia e slavă a bărbatului, dintru care a fost luată?

Ori același Apostol Pavel avertizează: *Nu trebuie să socotim că Dumnezeirea este asemenea aurului sau argintului sau ciopliturii meșterului și nici măcar gândului omului* (Faptele Apostolilor 17, 29). Iată că noțiunea de „chip” nu se referă nicidecum la vreo formă, căci vreme nici măcar

gândirii omului nu-i este permis a îndrăzni să-și inchipuie cum e Dumnezeu, plâsmuindu-și idoli despre El.

Pr. Prof. Andrei CĂNUȚĂ

Molitifelnic tâlcuit

Dezlegări și molitfe

În *Molitifelnic*, următorul capitol este denumit *Dezlegări și molitfe*. La nevoie, credinciosul poate chema preotul pentru a săvârși următoarele rugăciuni: **Rugăciunea pe care o citește arhierul sau preotul pentru iertarea tuturor păcatelor celor de voie și celor fără de voie și pentru tot jurământul și blestemul; Rugăciunea pentru cei ce sunt în blestem și pe ei înșiși cu jurământ s-au legat; Rugăciune pentru dezlegarea de blestem; Rugăciunea pentru împăcarea celor învrăjbiți; Molitfele Sfântului Vasile cel Mare; Molitfele Sfântului Ioan Gură de Aur.**

Ca definiție, *dezlegarea* este un serviciu divin redus ca lungime, alcătuit din rugăciuni pe care preotul le citește pentru diferite scopuri sau nevoi din viața credincioșilor.

Cuprinsul *dezlegării* constă într-o formulă de binecuvântare, rugăciuni introductive și o formulă de încheiere, otpust sau apolis. *Rugăciunea pe care o citește arhierul sau preotul*

pentru iertarea tuturor păcatelor celor de voie și celor fără de voie și pentru tot jurământul și blestemul este una dintre cele mai cuprinzătoare dezlegări este adresată Mântuitorului nostru Iisus

Hristos, Cel care a dăruit vindecare celor neputincioși la trup, dar a dăruit iertare și

celor care aveau sufletele împovărate de păcate. Lui se roagă arhierul sau preotul ca să usureze, să lase și să ierte păcatele, neleguirile și greșelile credinciosului care, cu voie sau fără voie, cu știință sau cu neștiință, a săvârșit păcate.

Urmează o lungă înșiruire de păcate în care creștinul ar fi putut să cadă; sunt păcate legate de suflet: mândria, jurământul, blestemul, mânia, invidia, slava deșartă, grairea în deșert etc., dar și păcate legate de trup sau de materie: lăcomia pântecelui, desfrânarea, vătămarea, arghirofilia etc. *Pentru toate acestea și multe alte asemenea acestora se roagă arhierul sau preotul ca să se ierte celui care vine cu smerenie și părere de rău înaintea Arhierului Hristos, Cel singur fără de păcat și care are putere a ierta păcatele.* O altă rugăciune este pentru cei care sunt în blestem, care s-au blestemat pe sine sau cu jurământ s-au legat. Noi știm că încă din Legea Veche Dumnezeu a urât blestemul, poruncind numai

binecuvântarea. În Legea cea Nouă, și mai adânc, Domnul nostru Iisus Hristos, *implinind legea*, a poruncit să binecuvântăm chiar și pe vrăjmași, respectiv chiar și pe cei care ne blestemă. Așadar, blestemul sub orice formă este interzis: nu avem voie să blestemăm pe nimeni și, se înțelege, nici pe noi înșine. Dar, din slăbiciune sufletească, din nebagare de seamă, din neștiință sau din neputință omenescă, omul greșește, se blestemă, se jură și încalcă jurământul. În asemenea situații, creștinul vine la preot să fie dezlegat, adică să se citească rugăciuni în care este invocată milostivirea lui Dumnezeu, iertarea și bunătatea Sa pentru a nu rămâne creștinul încărcat cu asemenea păcate. O altă rugăciune este cea pentru împăcarea celor învrăjbiți. Din textul acesteia reiese faptul că ne rugăm Dumnezeului celui în Treime lăudat, care, prin Fiul Său, a strica peretele cel din mijloc al vrăjbei și Care a dat pace neamului omenesc. Unui asemenea Dumnezeu-lubire ne rugăm ca să îndepărteze dintre cei care sunt în certuri, toate îndemnurile spre dezbinare și toată vrăjba. În încheiere, subliniem că este foarte important să se citească asemenea dezlegări celor care se regăsesc în situațiile amintite, dar, la fel de necesar și de important este să meargă credinciosul să se și spovedească duhovnicului său pentru o deplină iertare și împăcare cu sine, cu semenii și, nu în ultimul rând, cu Dumnezeu, care este îndelung milostiv și iubitor de oameni.

Pr. Florin IORDACHE

Colegiul de redacție

FONDATOR:
† Înalt Preasfințitul Arhiepiscop CALINIC
al Argeșului și Muscelului

Adresa: Strada Tepeș Vodă nr. 17 Tel/Fax: 0248/217629
e-mail: argesulortodox@yahoo.com Săptămânal tipărit de cotidianul ARGESUL

Editor:
Preot Daniel Gligore
- consilier cultural
Redactor șef:
Pr. Prof. Cornel Dragoș

Art designer: ing. Bogdan Ciocfiran

Redacția:
preot dr. Napoleon Dabu (secretar de redacție),
preot Florin Iordache,
diacon prof. Gabriel Fîruță,
asist. univ. drd. Gabriela Săfta.

Responsabilitatea fiecărui articol publicat îi revine autorului ISSN: 1583-2643

Sărbătorirea Praznicelor sau a unui sfânt cu polieleu în timpul Postului Mare

Sfântul și Marele Post este rânduit pentru curățirea sufletului prin ajunare, rugăciune, milostenie, spovedanie și împărtășirea cu Sfintele Taine. Tocmai de aceea zilele acestuia sunt zile de ajunare, doliu și pocăință ele precedând Jertfa cea mare a Domnului din Săptămâna Paștelui. În acest sens în zilele de rând ale Postului Mare, se săvârșeste Liturgia Darurilor mai înainte sfințite, slujbă ce are un caracter penitențial mai pronunțat, fiind lipsită de fastul Dumnezeiștilor Liturghii a Sfântului Ioan Gură de Aur sau a Sfântului Vasile cel Mare, ce se săvârșesc în zilele de sâmbătă și duminică ale Păresimilor.

Ce se întâmplă în această perioadă cu sărbătorirea praznicelor sau a sfinți cu polieleu?

În perioada Postului Mare pot cădea prăznuirile Sfântului Haralambie (10 februarie), a Sfântului Teodor Tiron (17 februarie), prima și a doua aflare a capului Sfântului Ioan Botezătorul (24 februarie), a sărbătorii Aflării Cinstitei Cruci (6 martie), a Sfinților 40 de Mucenici (9 martie), sărbătoarea Buneivestirii (25 martie), a Sfântului Ioan Scărarul (30 martie), a Sfintei Maria Egipteanca (1 aprilie), Sfântul Evanghelist Marcu (25 aprilie).

Pentru a vedea modul în care se poate face prăznuirea acestor sărbători trebuie să avem în vedere două canoane ale **Sinodului de la Laodiceea**:

1. **Canonul 49** care interzice săvârșirea Sfintei Liturghii în zilele de rând ale Postului Mare: *Că nu trebuie în Postul cel Mare să se aducă jertfa de pâine, decât doar sâmbăta și duminica și*

2. **Canonul 51** care menționează mutarea praznicelor martirilor în zilele de sâmbătă și duminică ale Postului Mare: *Căci nu trebuie să se săvârșească zilele de naștere ale martirilor în Postul cel Mare, ci prăznuirea sfinților martiri se face în sâmbete și duminici.*

Având în vedere prevederile acestor două canoane ale Sinodului mai sus amintit în practica liturgică a Bisericii au fost

instituite ca zile de prăznuire ale unor sfinți sâmbete și duminici ale Postului Paștelui apropiate de momentul sărbătorilor cu dată fixă a Sfinților: prima sâmbătă a Postului- prăznuirea Sfântului Teodor Tiron, duminica a treia a Postului Mare, a Sfintei Crucis- sărbătorirea Aflării Cinstitei Cruci, duminica a patra a Postului Mare- prăznuirea Sfântului Ioan, autorul lucrării „Scara”, în duminica a cincea, a sfintei Maria Egipteanca.

Învățăturile liturgicilor

Faptul că prin termenul: „naștere” canonul nu înțelege aniversarea nașterii, ci ziua morții, reiese nu numai din expresia „ziua de naștere”, care întotdeauna, în terminologia bisericească veche înseamnă ziua martiriului, sau a săvârșirii în Hristos a sfântului (de exemplu, „săvârșirea zilei de naștere a martiriului acestuia”, Martiriul lui Policarp, 18, 2), ci și din același canon, care folosește cuvântul: „prăznuiri”, ca sinonim pentru „zile de naștere”.

Balsamon pare să facă distincție între „zile de naștere” și „prăznuiri”, dar tâlcuiește corect semnificația canonului: „Așa gândindu-se, că nu trebuie a se opri în tot Postul Mare să se săvârșească prin Jertfa prăznuirile sfinților martiri, ca unele care nici pricinuitoare de bucurii nu sunt, ci oprindu-se doar zilele de naștere ale acestora, ca pricinuitoare de bucurii și de sărbătorire, Sfinții Părinți au rânduit ca nici prăznuirile, nici zilele de naștere ale martirilor să nu se prăznuiască prin Jertfa în timpul Postului Mare, ci doar în sâmbete și duminici să se facă pomenirile acestora”. Același lucru în cuvinte mai puțin repetă și Ariston: „În Postul cel Mare, în afară de sâmbete și duminici nici prăznuirile martirilor nu se săvârșesc”. Caracteristică pentru acrivia ei este o notă explicativă a Sfântului Nicodim Aghioritul în Pidalionul lui, pentru termenul: „zile de naștere” („ziua de naștere este numită moartea martirilor, pentru că prin moartea aceasta trecătoare s-au născut la viață”) precum și tâlcuirea lui la canonul de mai sus: „Căci dătătoare de bucurie și dezlegătoare de postire fiind zilele de naștere și sărbătorile acestora, este nepotrivit ca ele să aibă loc în zilele de ajunare ale Postului celui Mare, ci cuviincios este a se săvârși și bucuria acestei zile în zilele de dezlegare care sunt sâmbăta și duminica” (Ioannis Foundoulis, *Dialoguri Liturgice*, vol. III, pag. 93-94).

Excepții de la reglementările canonice amintite și modul săvârșirii slujbei

Totuși avem și sărbători care sunt prăznuite la o dată fixă: sărbătoarea Buneivestirii, care nu este mutată, conform vechilor tipice, chiar dacă se întâmplă să cadă și în Vinerea Mare, și aceasta pentru că zămisirea Domnului trebuia neapărat să fie prăznuită exact cu nouă luni înainte de Nasterea Lui (25 decembrie), prăznuirea sfântului Haralambie (10 februarie), prima și a doua aflare a capului Sfântului Ioan Botezătorul (24 februarie) și a sfinților 40 de Mucenici (9 martie), care dacă pică în zilele de rând ale Postului Mare, săvârșim Liturgia Darurilor mai înainte sfințite.

În ceea ce privește modul săvârșirii slujbei, Vecernia și Utrenia se vor uni cu slujba din Triod, cu Mărimurile sfântului, Evanghelia Utreniei și Doxologia Mare. La Ceasuri se va pune troparul și condacul sfântului. La Liturgia Darurilor mai înainte sfințite din ziua praznicului se vor cânta troparele Vecerniei sfântului, din nou unite cu troparele Triodului, Mărimurile sfântului, Vohodul se va face cu Evanghelia, după „Să se îndrepteze...”, se vor citi Apostolul și Evanghelia sfântului și la sfârșit, în loc de Chinoicul „Gustați și vedeți...” al Liturghiei Darurilor mai înainte sfințite, se va cânta Chinoicul sfântului.

Așadar, pe baza vechii practici a Bisericii și pentru rațiunile de mai sus, prăznuirile sfinților din Minei ale perioadei Postului Mare fie sunt mutate în sâmbete și duminici (Teodor Tiron, Aflarea Sfintei Cruci, Ioan Scărarul, Maria Egipteanca), fie li se mută prăznuirea într-o zi din Săptămâna Luminată (Sfântul Gheorghe, Evanghelistul Marcu), fie sunt lipsite de fastul prăznuirii Liturghiei Sfântului Ioan Gură de Aur prin săvârșirea Liturghiei Darurilor mai înainte sfințite, în cazul sărbătorilor cu dată fixă a căror celebrare nu se mută.

Diacon Prof. Gabriel FIRUȚĂ

Cuvintele rostite de Hristos de pe brațele crucii (II)

2. „Femeie, iată fiul tău!” Apoi a zis ucenicului: „Iată mama ta!” (Ioan 19, 26-27).

Văzând cu câtă ură Îl înconjurau vrăjmașii, Hristos a simțit doar milă față de ei pentru că erau orbiți de patimă și incapabili să realizeze ceea ce făceau. Dacă pentru acești oameni fără minte Domnul S-a milostivit, îngrijindu-Se de iertarea lor, cu atât mai mult L-a impresionat durerea Sfintei Sale Mame, care era prezentă lângă crucea răstignirii. Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, deși avea inima înecată de suferință, a găsit totuși puterea de a veni pe Golgota, devenind martoră și participăntă sufleteste la cele din urmă chinuitoare ore din viața pământească ale Fiului Său. Venise vremea când se împlinea proorocia dreptului Simeon: „Iar prin inima ta va trece sabie” (Luca 2, 35).

Mântuitorul nu S-a adresat Preasfintei Fecioare Maria cu apelativul „mamă” pentru a nu-i sfâșia și mai tare inima deja frântă de durere. De aceea, El o numește „femeie”, cu scopul de a nu-i mai aminti că Cel răstignit era Însuși Fiul ei Preasfânt și Bun. Aceasta este una din explicațiile pe care ne-a lăsat-o Sfântul Ioan Gură de Aur.

Pe de altă parte, Iisus Hristos o numește pe mama Sa „femeie” spre a ne face să înțelegem o distincție grăitoare. Și anume, după cum Eva a fost cea din care s-au născut fiii cei trupești, Preasfânta Fecioară Maria avea să fie femeia din care se naștea biruitorul șarpeului și care astfel devenea Mama omenirii îmbunătățite.

După trup, noi suntem stănepoții Evei. După sfințenia sufletească, dobândită prin Botezul întru Hristos, noi suntem strănepoții Mariei (după interpretarea Arhimandritului I. Scriban, 1925).

După cum știm din Sfânta Evanghelie, la locul răstignirii se afla și Ioan, ucenicul cel mai apropiat de suferința lui Hristos pe cruce. Ridicându-și privirea și văzându-l alături de Maica Sa, și pe acest ucenic, Mântuitorul a

rostit: „Femeie, iată fiul tău!” Spunând acestea, Iisus Domnul a dovedit iubirea fiului care, deși se afla în culmea suferinței, nu a uitat-o pe cea care l-a dat naștere într-un chip mai presus de fire. În acele momente, El a încredințat-o pe a Sa Mamă ucenicului care l-a arătat dragoste și credință neclintită până în ultimele Sale clipe de pe pământ. Taina Întrupării și lucrarea răscumpărării sufletelor noastre din apăsarea păcatului se incheiau acum, Hristos urmând a Se duce la Tatăl în ceruri. A rămâne părinte stingher pe pământ fără de fiii în care trăiește inima ta, este o situație tristă. Prin vorbele amintite mai sus, Hristos a voit să o încredințeze pe Maica Sfântă de grija Lui de a nu o lăsa fără sprijin, Ioan rămânând sprijinul ei pământesc. După ce a privit către Mama Sa, Hristos S-a uitat către ucenicul Său iubit și i-a spus: „Iată, mama ta!”

Dar pentru ce o numește pe Preasfânta Născătoare a de Dumnezeu „mamă” a lui Ioan? Nu cumva pentru că Se despărțea de dânsa în viața pământească și nu mai voia să o cunoască drept mamă a Sa? Nici pe departe, fiindu-I îndeajuns jalea Maicii Sale încât să-i mai pricinuiască și altă supărare. Mântuitorul S-a exprimat astfel spre a-l îndemna pe Ioan să aibă o dragoste filială față de Preasfânta Născătoare de Dumnezeu.

Așa cum Preasfânta Fecioară Maria înfățișa în acele împrejurări nu numai pe Mama Mântuitorului, ci și pe mama întregii omeniri răscumpărate, tot astfel Ioan îi reprezenta pe toți cei care aveau să primească darul creștinismului, devenind fii ai lui Hristos

Dumnezeu. Iată, înfierea duhovnicească a omului era înfăptuită.

Dându-ne-o astfel de mamă cerească, mai dulce decât făgurele de miere și mai sfântă decât toți sfinții, Hristos a oferit omenirii păcătoase tot ce avea mai scump pe acest pământ. Și-a răpit Sieși orice mângâiere, pentru a da totul acestei lumi. „Iată fiul tău... Iată mama ta!” În aceste cuvinte se regăsește legătura veșnică pe care Fiul Domnului a statornicit-o între noi și Preasfânta Lui Maică. Ce jertfă poate fi mai mare decât aceasta? Ce anume se putea face mai mult pentru păcătoșii fii ai Evei, pe care Mântuitorul voia să-i vadă fii ai Mariei?

Pentru suferințele ei cele mari, mult poate rugăciunea Preasfintei Născătoare de Dumnezeu înaintea Părintelui Cereșu. Astfel, toți creștinii, ca fii ai ei, au o bună ocrotitoare pentru viața lor. Așa cum un copil se uită rugător spre mama sa, tot astfel și noi să ne ridicăm privirea și sufletul către icoana Maicii Domnului, cerându-i sprijin și ocrotire în orice situație dificilă. Vom simți atunci alinare, probând cu a noastră inimă adevărul cuvintelor nemuritoare: „Fiule, iată mama ta!” De aici reiese și îndemnul de a nutri o iubire filială-maternă reciprocă ce nu poate lipsi din inima adevăratului creștin. Apostolul neamurilor scria: „Dacă cineva nu poartă grijă de ai săi și mai vârtos de cei ai casei sale, de credință s-a lepădat și mai rău este decât cel necredincios” (1 Timotei 5, 8).

„La piciorul crucii Mântuitorului, auzind cuvintele către Maica Sa și către ucenicul Său iubit, să cuprindem în cugetul nostru învățături care deschid drumul spre cer și înțelegem mersul pe pământ” (Arhimandrit I. Scriban, *Tratat de pietate și tâlcuire biblică*).

- va urma -

Amalia CORNĂTEANU

FAMILIA „biserica din casă” Până unde trebuie să rabde soția?

Părintele Paisie Aghioritul este foarte categoric când vine vorba de familie: oricare ar fi problemele, soții trebuie să rabde, să se roage și să se poarte cu bunătate unul cu celălalt. Nu există alte căi mai comode pentru soți. Este ca și cum ai ocoli mântuirea. Dumnezeu îți trimite prilej de călătorie în Rai și tu refuzi pentru că vrei să pleci la plajă ...

Vreau să vă povestesc un alt caz. Un tânăr oarecare a simpatizat o tânără, care trăia duhovnicește. Și pentru că să-l simpatizeze și ea, încerca și el să trăiască duhovnicește, să meargă la biserică etc. În cele din urmă s-au căsătorit. Însă, după câțiva ani, bărbatul acesta și-a început din nou viața sa lumească de mai înainte. Deși avea copii mari – un băiat la facultate și două fete, una la liceu și cealaltă la gimnaziu – el continua să trăiască o viață destrăbălată. Avea o întreprindere mare și câștiga mulți bani, dar cei mai mulți îi cheltuia cu viața sa desfrănată. Sărmana lui soție ținea casa prin economiile ce le făcea și copiii cu sfaturile ei. Nu-l clevețea pe tatăl copiilor, pentru ca ei să nu se îngrețoseze de el și astfel să se rănească sufletește, dar și pentru a nu fi atrași și ei de o astfel de viață. Noaptea târziu, atunci când acesta se întorcea acasă, soția lui ușor îl putea justifica în fața copiilor, spunându-le că are treburi, dar la amiază când mergea acasă cu câte o prietenă, ce putea să le mai spună? Dar ce făcea acest om fără frică de Dumnezeu? Cu toate că nu merita să fie numit om, pentru că nu avea deloc omenie. Îi telefona femeii sale să-i pregătească mâncarea ce o prefera și venea la amiază, la masă cu una dintre prietenele lui. Sărmana mamă îi primea cu bunătate, pentru a nu intra la gânduri copii ei. Dădea impresia că aceea este o prietenă a ei și că tatăl copiilor a trecut pe la ea pe acasă și a adus-o la ei cu mașina. Îi trimitea pe copii în camerele lor să învețe, pentru că se temea ca nu cumva să vadă vreo scenă rușinoasă, deoarece, din păcate, bărbatul ei nu se ferea și făcea lucruri necuviințioase și în casă. Iar aceasta se întâmpla în fiecare zi la amiază. Și acesta atât de des își schimba prietenele, încât copiii au ajuns s-o întrebe pe mama lor: „Mamă, dar câte prietene ai?”. „Ne cunoaștem de mai demult”, le spunea aceea. Pe lângă toate acestea, acela o trata pe sărmana femeie mai rău decât pe o servitoare, deoarece se purta cu ea cu multă barbarie. Gândiți-vă, această mamă să slujească în fiecare zi la două dobitoace, care îi necinsteau casa, iar ea să pună mereu gânduri bune în mintea copiilor ei! Și nu știa dacă povestea aceasta se va termina vreodată, ca să poată spune: „Voi face răbdare” și astfel să aibă puțină mângâiere. Iar povestea aceasta a durat mulți ani. Și fiindcă dăduse ticălosul multe drepturi diavolului, era firesc să primească înfricoșătoare înfrâuriri diavolești. Era ca un nebun, nu se putea controla, nimic nu-i convenea.

Într-o zi, alergând ca un nebun cu mașina și fiind amețit de beția poftei trupești, a deviat de pe un drum și a căzut într-o prăpastie. Mașina s-a zdrobit cu totul, iar el s-a rănit grav. L-au dus la spital, iar, după o perioadă de internare, a fost adus acasă schilodit. Dar nici o prietenă de a lui nu a venit, pentru că acum nu mai avea bani mulți, iar fața lui era mutilată. Atunci devotata lui soție și mama cea bună îl îngrijea cu multă bunătate, fără să-i amintească nimic din viața lui cea desfrănată. Fapta aceasta a ei l-a mișcat mult și l-a schimbat duhovnicește. S-a căit cu sinceritate și s-a spovedit. A trăit creștinește câțiva ani, în pace sufletească, apoi s-a odihnit în Domnul. După moartea tatălui, fiul său a preluat munca aceluia și întreținea familia. Și împreună cu surorile lui au trăit în dragoste, pentru că primiseră învățături bune de la buna lor mamă. Această mamă a fost o eroină. A băut ea toate otrăvurile, numai ca să nu i se destructure familia și să nu i se amărăscă copiii, a știut să tină corect cărma familiei, l-a mântuit și pe bărbatul ei, agonisindu-și pentru toate acestea multă răsplătă în ceruri. Dumnezeu o va așeza pe această femeie în locul cel mai bun din Rai.

Rubrică realizată de Roxana DRAGOS

Explicarea Dumnezeieștii Liturghii Experițe din viețile sfinților, preoților, monahilor și credincioșilor (LII) Dumnezeiasca Împărtășire

părintelui ceea ce văzuse, sfântul Sava i-a răspuns: „Fiule, pentru Dumnezeu, aceste lucruri nu se spun”!

Altă dată, tot după Sfânta Liturghie, pe când urcau să se odihnească, părintele Gheorghe a sesizat că sfântul Sava mesteca continuu. Atunci l-a întrebat: „Părinte Sava, ce mesteci”? Acela fără să spună nimic, a coborât și a mers și s-a spălat la chiuveta Proscomidiarului.

spre judecată sau spre osândă.

Pentru ca Sfânta Euharistie să aibă roadele pentru care preotul se roagă în continuare, prima și unica condiție este să ne împărtășim cu conștiința curată, adică cu iubire față de Dumnezeu și aproapele. Credința și iubirea sunt caracteristicile conștiinței curate.

Ultimele cereri, împreună cu rugăciunea, pot fi considerate o recapitulare a Ecteniei, dar, totuși, oricâte am cere în rugăciunile noastre, nu le putem cuprinde pe toate.

Jertfa și Sfânta Masă sunt înfricoșătoare, de aceea cerem fără răgaz cele care ne fac vrednici de Sfânta împărtășanie.

În Biserica veche a martirilor, toți cei care se aflau la Sfânta Liturghie, se împărtășeau cu Sfintele Taine, pentru că, de fapt, acesta este și scopul săvârșirii dumnezeieștii Liturghii. Lipsa credincioșilor de la împărtășirea din Sfântul Potir înseamnă dispreț față de Taină. Din nefericire, însă, astăzi mulți dintre cei care asistă dar nu se împărtășesc, au impedimente serioase. Sau pregătirea necesară li se pare prea obositoare, sau ignoră cu bună-știință problemele credinței.

La sfârșitul rugăciunii, preotul rostește Ecfonisul, care nu mai este doxologic ca la celelalte ectenii, ci constituie o ultimă cerere, ca Dumnezeu să ne învrednicească să-L numim Tată și Să-i adresăm Rugăciunea Domnească, pe care ne-a învățat-o chiar Domnul Iisus Hristos.

Protopresbiter Stefanos ANAGNOSTOPOULOS, *Explicarea Dumnezeieștii Liturghii cu ajutorul unor evenimente și a unor experiențe din viețile sfinților, preoților, monahilor și credincioșilor*, Editura Bizantină, București, 2005, pag. 386-388.

Monahia Salomeea, cu numele mirean de Nicoleta Kodolaina, a vizitat mănăstirea Tuturor Sfinților din Kalimno și ne-a relatat următoarea povestire:

La această mănăstire slujea părintele Sava, care mai târziu a fost trecut în rândul sfinților, cu denumirea de Sfântul Sava din Kalimno. Doamna Nicoleta de atunci, a intrat în biserică în timpul Sfintei Liturghii. A mers în partea stângă, la usa diaconescă a Sfântului Altar, care era deschisă și l-a văzut pe părintele Sava, săvârșind Sfânta Proscomidie. A auzit și cuvintele lui: „Și unul dintre ostași, cu sulita coasta Lui a împuns, și îndată a ieșit sânge și apă...”, și în același timp a pus în Sfântul Potir conținutul a două sticlețe, una cu vin și alta cu apă. Și, o, minune!, „a văzut” cu ochii sufletului ei, că Sfântul Potir s-a umplut cu sânge adevărat. Pe loc, Sfântul Altar, s-a umplut de cete nenumărate de îngeri, iar sfântul Sava a început să se înalte de la podea, de parcă-l țineau îngerii. Peste puțin timp, vedenia dumnezeiască a pierit, dar doamna Nicoleta n-a spus nici un cuvânt.

După încheierea Sfintei Liturghii, a cerut să se mărturisească sfântului. Acela a primit-o și doamna a povestit ceea ce i-au văzut ochii. Sfântul Sava, smerit dar convingător i-a zis: „O, fiică, pentru Dumnezeu, să nu spui nimănui!” Și a tăcut.

După adormirea lui, a mărturisit tot și s-a consemnat în cartea „Despre viața Sfântului Sava”.

Celelalte detalii le-am primit personal de la surorile viețuitoare, când am vizitat mănăstirea. Aceași minune mi-a spus-o și staretă mănăstirii Sfânta Treime din Eghina, maica Hristodula. Și părintele Gheorghe Cassaras, care a slujit de multe ori la Eghina cu sfântul Sava, a văzut aceeași minune din timpul Sfintei Liturghii. Când i-a descoperit

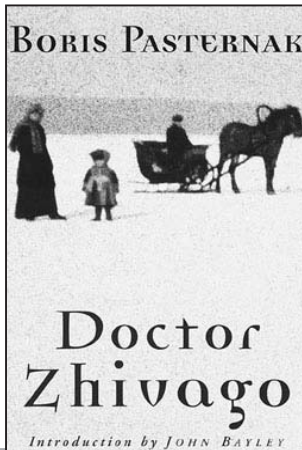
La sfârșitul Ecteniei, preotul rostește cu voce joasă rugăciunea următoare, considerată pregătitoare pentru Sfânta Euharistie:

Ție, Stăpâne, Iubitorule de oameni, îți încredințăm toată viața și nădejdea noastră și cerem și ne rugăm și cu umilință cădem înaintea Ta: învrednicește-ne să ne împărtășim cu cuget curat, cu cereștile și înfricoșătoarele Tale Taine ale acestor Sfinte și duhovnicești Mese..., spre lăsarea păcatelor, spre iertarea greșelilor, spre împărtășirea Sfântului Duh, spre moștenirea Împărăției Cerurilor, spre îndrăznirea cea către Tine, iar nu

Vitamine duhovnicești pentru întărirea sufletului „El a venit la mine...”

Scriitorul rus Boris Pasternak și-a povestit suferințele în romanul „Doctor Zhivago”. Ca evreu rus ce se convertise la Ortodoxie, a avut parte de multe suferințe. Ceea ce l-a susținut se poate rezuma în următoarele cuvinte: „Nu aș fi putut îndura dacă nu L-aș fi descoperit pe Iisus Hristos. El a venit la mine...”

Hristos vine și astăzi la noi. Dacă avem trebuință de mai multă lumină, El vine să risipească întunericul nostru. Dacă avem trebuință de mai multă pace, El vine, fiind Pacea noastră. Dacă avem trebuință de întărire, de puterea de a ierta, de puterea de a iubi cele de neubit, El vine, Cel ce este Pantocratorul, Atotțiitorul, vine să ne dea puterea, să

ne împuternicească, să ne ridice, să ne mântuiască. El a venit și vine.

„Și se vor chema numele lui Emmanuel, ce se tâlmăcește: Cu noi este Dumnezeu”.

El a venit și la un tată ce-și pierduse fiul într-un accident. Acesta a spus: „Când am aflat de moartea fiului meu, am simțit că am trei căi. Puteam să mă las pradă deznădejdiei. Puteam să-mi înec necazul în băutoră. Sau puteam să mă întorc către Dumnezeu. M-am întors către Dumnezeu și în El am aflat puterea de a birui și a trece dincolo de necazul meu”.

(După Anthony Coniaris)

Secție realizată de Pr. Prof. Corneli DRAGOS

SIMBOLUL IERUSALIMITEAN

În timpul Bisericii primare, Ierusalimul și Roma erau centrele politico-religioase cele mai importante. Activitatea Apostolilor și ucenicilor Domnului nostru Iisus Hristos, desfășurată în cadrul acestor *megalopolisuri* ale antichității, a dus la formularea orală a unor adevăruri de credință, sub forma unor mărturisiri baptismale și chiar simboluri. Chiar dacă unii teologi apusei consideră că sistematizarea învățării de credință în sensul expunerii metodice a celor mai importante adevăruri de credință în cadrul unui simbol ar aparține eminentamente spiritului apusean, totuși, trebuie să aducem câteva argumente în favoarea celui oriental, în general, și Ierusalimului, în mod special:

1. Începutul drumului spre evanghelizarea neamurilor este Ierusalimul, chiar dacă toate drumurile duceau la Roma
2. Unii dintre apostoli studiaseră în școli rabinice, în cadrul cărora teologia abordată sistematic nu era o necunoscută, dată fiind influența elenismului asupra iudaismului;
3. În Ierusalim, apostolii au convenit la formularea unei mărturisiri comune a adevărului de credință, fapt susținut și de Rufin de Aquileea în *Commentarius in symbolum apostolorum*,
4. În cadrul Sinodului apostolic de la Ierusalim (50) au existat cu siguranță și reafirmări ale mărturisirii comune de credință, chiar dacă tema abordată privea raportul dintre iudaism și creștinism
5. Învățătura celor 12 Apostoli își are originea tot în Orient, după unii în Ierusalim, după alții în Siria
6. Teologi precum Zahn, Andrutos și Ioan G. Coman susțin cu tărie că începutul expunerii simbolice a învățării de credință creștine își are originea în Orientul creștin. Teologul român I. G. Coman, atunci când subliniază paternitatea orientală a Simbolului Apostolic, apelează la un important argument: lupta împotriva ereziilor (Preot Prof. Dr. Ioan G. Coman, *Patrologia*, vol. I, p. 90).

Un alt argument în favoarea nașterii simbolismului creștin la Ierusalim este *Simbolul ierusalimitean*, considerat a fi o altă formă a simbolului apostolic. Mărturiile despre acest simbol găsim la Sfântul Chiril al Ierusalimului, acesta fiind și cel care l-a transcris în cadrul celebrilor sale Cateheze. Un studiu interesant asupra Simbolului ierusalimitean a scris J. G. Davies, *An Addition to the Reconstituted Creed of Jerusalem*.

Simbolul ierusalimitean, așa cum o arată și textul reconstituit, se bucură de o seamă de adaosuri ulterioare, adaosuri rezultate în urma deselor dispute cu ereticii. Dogma Sfintei Treimi, hristologia, ecclesiologia și pneumatologia sunt expuse în aceeași manieră lapidară, atributele și predicătele celor Trei Persoane Divine regăsiindu-se întocmai. Subliniem doar întărirea predicatului de creator al Tatălui, prin adăugarea formulei ce se va regăsi în forma finală a Crezului Niceo-Constantinopolitan, $\alpha\rho\alpha\tau\omega\upsilon\ \tau\epsilon\ \pi\alpha\upsilon\tau\omega\upsilon\ \kappa\alpha\iota\ \alpha\omicron\rho\alpha\tau\omega\upsilon\upsilon$ (al celor văzute și nevăzute), dar și pe cea a atributului Fiului de născut, $\tau\omicron\upsilon\ \sigma\alpha\rho\kappa\omicron\tau\epsilon\upsilon\tau\alpha\ \kappa\alpha\iota\ \epsilon\upsilon\alpha\upsilon\theta\eta\rho\omega\pi\eta\sigma\alpha\upsilon\tau\alpha$.

Πιστευμεν εις ενα θεον, πατερα παντοκρατορα, ποιητην ουρανου και γης,

$\alpha\rho\alpha\tau\omega\upsilon\ \tau\epsilon\ \pi\alpha\upsilon\tau\omega\upsilon\ \kappa\alpha\iota\ \alpha\omicron\rho\alpha\tau\omega\upsilon\upsilon$.
Και εις ενα κριον, Ιησουν Χριστον, τον υιον του θεου τον μονογενη, τον εκ του πατρο γεννηθεντα θεον αληθινον προ παντων τον αιωνων, δι ου τα παντα εγενετο, [τον σαρκωτεντα και] ενανθρωπησαντα, [τον] σταυρωθεντα [και ταφεντα και] ανασταντα [εκ νεκρων] τη τριτη ημερα, και ανελθοντα ει του ουρανου, και καθισαντα εκ δειων του πατρο, ερχομενον εν δση κριναι ζοντα και νεκρου, ου τη βασιλεια ουκ εσται τελος. [και] ει εν αριον πνευμα, τον παρακλητον, το λαλισαν εν του προφητα, και ει εν βασισμα μετανοια ει αφεσιν αμαρτιων, και εις μιαν αγιαν καθολικην εκκλησιαν και εις σαρκο αναστασιν και ει ζωην αιωνων.

Pr. Dr. Nicolae Napoleon DABU

Mântuirea prin credință ca dar al dreptății lui Dumnezeu în Iisus Hristos (I)

Evanghelia lui Hristos este puterea lui Dumnezeu spre mântuirea a tot celui care crede.

La începutul epistolei către Romani, Sfântul Apostol Pavel își arată calitatea de rob al lui Iisus Hristos, dar și calitatea de chemat de El ca Apostol rânduit spre vestirea Evangheliei lui Dumnezeu. Dintru început Apostolul face legătura între făgăduința prin prooroci despre Fiul lui Dumnezeu născut din sămânța lui David după trup și Evanghelie. Apostolul debutează în Epistola către Romani cu afirmarea omenității Fiului lui Dumnezeu, arătând că Iisus Hristos este rânduit în această calitate întru putere după trup prin Duhul sfinteniei și prin învierea Lui din morți. Calitatea sa de Apostol este legată de misiunea propovăduirii numelui lui Iisus Hristos la ascultarea credinței la toate neamurile. Având conștiința faptului că a fost trimis ca Apostol de Dumnezeu la toate neamurile Apostolul Pavel propovăduiește Evanghelia spre îndreptarea prin credință. Învățătura principală cu care debutează Epistola către Romani este îndreptarea din credință a neamurilor. Astfel se face deosebire de îndreptarea din faptele legii proprie iudeilor. El se adresează creștinilor din Roma care primiseră deja pe Hristos prin credință cel mai probabil prin predica Sfântului Apostol Petru. În momentul adresării acestei epistole la Roma exista o comunitate creștină foarte puternică. Astfel, legătura cea mai puternică între Evanghelia propovăduită de el și destinatarii acesteia este credința sau îndreptarea prin credință. Fiindcă spune: „Căci dreptatea lui Dumnezeu se descoperă în ea din credință spre credință, precum este scris: «Iar dreptul din credință va fi viu»” (1, 17).

Apostolul Pavel nu vede nicio posibilitate de îndreptare a iudeilor și păgânilor înainte de Hristos. Mânia în viziunea paulină nu este în totalitate o categorie eshatologică așa cum afirmă unii teologi contemporani, ci este o manifestare a dreptății dumnezeiești într-un raport antinomic cu mila dumnezeiască în istorie înțeleasă ca prezent, trecut și viitor. Urmarea cea mai gravă a păcatului strămoșesc este transformarea nedreptății în adevăr. De aceea mânia lui Dumnezeu se descoperă din cer peste toate fărădelegile și peste toate nedreptățile oamenilor care țin nedreptatea drept adevăr (1, 18).

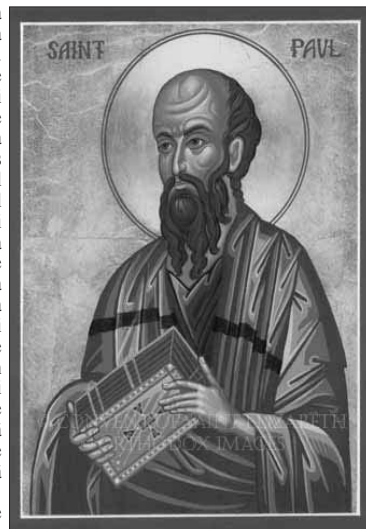
Mânia lui Dumnezeu care se descoperă lovind actual în omenire înțeleasă ca trecut și prezent este cu atât mai îndreptățită, pentru că Dumnezeu Însuși le-a descoperit

oamenilor ceea ce se poate cunoaște despre El: „Pentru că ceea ce se poate cunoaște despre Dumnezeu este cunoscut de către ei; fiindcă Dumnezeu le-a arătat lor. Cele nevăzute ale Lui se văd de la facerea lumii, înțelegându-se din fapte, adică veșnica Lui putere și dumnezeire” (1, 19-20). Caracterul obiectiv al descoperirii cât și cel subiectiv al cunoașterii celor descoperite sunt în viziunea paulină anulate de urmările păcatului care i-au făcut pe oameni neînțelepți. Nu necunoașterea lui Dumnezeu, ci identificarea și confundarea fapturilor cu Dumnezeu Cel adevărat a dus la păcatul idolatriei. Păcatul a întunecat gândurile și inimile oamenilor. Pierderea cunoașterii adevăratului Dumnezeu, întunecarea gândurilor și a inimii i-au făcut pe oameni necurați înaintea lui Dumnezeu. Urmarea cea mai gravă a pierderii cunoștinței de Dumnezeu, întunecarea minții și a gândurilor, este abominabilul păcat al homosexualității care exprimă

cunoașterea legii), de la Moise la Hristos (în care poporul evreu a cunoscut legea lui Dumnezeu) și de la Hristos până la sfârșitul lumii.

Sfântul Apostol Pavel dă o prioritate iudeilor în fata elinilor pornind de la legea morală naturală pe care o evidențiază; el arată că orice om este capabil de săvârșirea binelui: „dar mărirea și cinstea și pacea se cuvine oricui face binele: iudeului mai întâi, și elinului” (2, 10).

Optimismul Sfântului Apostol Pavel în ceea ce privește pe păgâni, în ciuda faptului că denunță decadența lor morală și învrtoșarea inimii lor, mai ales a acelor care nu L-au primit pe Dumnezeu în cunoștință este evidențiat din cuvintele: „Căci, când păgânii care nu au lege, din fire fac ale legii, aceștia, neavând lege, își sunt lorși lege, ceea ce arată fața legii scrisă în inimile lor, prin mărturia conștiinței lor și prin judecățile lor, care îi învinovătesc sau îi și apară” (2, 14-15).

Referitor la primele două etape (de la Adam la Moise și de la Moise la Hristos) Pavel arată că și cei care au păcătuit fără să aibă lege vor pieri, la fel vor pieri și cei care au lege, dar nu o împlinesc. El însuși fiind iudeu avansează învățătura că adevărata respectare a legii este cea în spirit, și nu în literă. Dacă iudeul cunoaște legea dar o încalcă, nu este cu adevărat iudeu. Dacă se taie împrejur dar încalcă legea este ca și cum nu s-ar fi circumcis. Pe de altă parte cel care nu este circumcis dar păzește hotărârile legii netăierea lui împrejur va fi socotit ca tăiere împrejur (2, 26). La fel, cel netăiat împrejur care împlinește

legea îl va judeca pe cel care având legea nu o împlinește în spiritul ei. Căci nu este iudeu care se arată de dinafară în trup, ci cel care este întru ascuns, în inimă. Arătând faptul că iudeii sunt la fel de păcătoși ca și păgânii scoate în evidență importanța inimii fiindcă adevărata tăiere împrejur este aceea a inimii, în duh și nu în literă. Prin această învățătură Sfântul Apostol Pavel încearcă și reușește în chip magistral să concilieze, prin interiorizarea credinței, prin duhul sau spiritul ei, deosebirile dintre iudei și păgâni și posibilitatea unirii lor în Hristos.

Pr. Prof. Dr. Ion POPESCU
Facultatea de Teologie Ortodoxă
„Sfânta Mucenită Filoteia”

schimbarea cea mai dureroasă din punct de vedere religios-moral a rânduielii după fire. Cei care nu au încercat să Îl aibă pe Dumnezeu în cunoștință, cu toate că Dumnezeu li S-a descoperit, sunt lăsați de El să facă ce nu se cuvine (1, 29-31). Atât cât Dumnezeu li S-a descoperit ei au avut posibilitatea să cunoască și au cunoscut dreapta orânduire a lui Dumnezeu, însă nu au încercat să-L cunoască pe Dumnezeu și să își însușească această cunoaștere. Ei au rămas la o cunoaștere rațională a lui Dumnezeu prin revelația naturală, deci o cunoaștere neînșușită și nefăcută roditoare prin fapte. Sfântul Apostol Pavel împarte istoria mântuirii în trei părți: de la Adam până la Moise (perioadă în care oamenii au păcătuit, dar fără

POSTUL ÎN SFÂNTA SCRIPTURĂ

Durata de 40 de zile a Postului Paștilor se întemeiază pe o tradiție vechi-testamentară, subliniată ulterior și de alte momente profunde din punct de vedere religios: poporul - care trebuia să spele pământul de păcate - a ținut 40 de zile și 40 de nopți (Facere 7, 11-17); 40 de ani au mâncat evreii mana în pustie, înainte de a ajunge pe pământul făgăduinței (Deuteronom 7, 7; 29, 5-6); Moise a stat pe munte 40 de zile pentru a primi Legea (Iesire 34, 28); ninivitenii au postit 40 de zile pentru a se pocăi (Iona 3, 4-10); Iisus a postit în munte 40 de zile și 40 de nopți înainte de începerea activității Sale mesianice (Matei 4, 1-2; Luca 4, 1-2). Sfânta Scriptură abundă de referințe cu privire la post.

● Aceasta e cea mai mare zi de odihnă pentru voi și să smeriți sufletele voastre prin post. Aceasta este lege veșnică.

● În scrisori însă ea scria așa: „Vestiți tuturor să postească post și puneți pe Nabot înaintea poporului.

● Au vestit post tuturor și au pus pe Nabot înaintea poporului.

● Și acolo, la râul Ahava, am rânduit post, ca să ne smerim înaintea feței Dumnezeului nostru și să cerem de la El călătorie bună pentru noi și pentru copiii noștri și pentru toată avuția noastră.

● Tot așa și în fiecare țară și loc, unde ajungea porunca regelui și scrisoarea lui, era tănguire mare printre Iudei, post, plângere și bocet. Sacul și cenușa erau așternutul multora.

● Ca ei să păzească cu tărie aceste zile ale Purimului la vremea lor, precum le statorniciseră Mardoheu Iudeul și regina Estera, pentru ei și pentru urmașii lor cu post și tănguire.

● Iar eu, când mă supărau ei, m-am îmbrăcat cu sac și am smerit cu post sufletul meu și rugăciunea mea în sânul meu se va întoarce.

● Și mi-am smerit cu post sufletul meu și mi-a fost spre ocară mie.

Genunchii mei au slăbit de post și trupul meu s-a istovit de lipsa untdelemnului

● Pentru ce să postim, dacă Tu nu vezi? La ce să ne smerim sufletul nostru, dacă Tu nu iei aminte? Da, în zi de post, voi vă vedeți de treburile voastre și asupriți pe toți lucrătorii voștri.

● Este oare acesta un post care îmi place, o zi în care omul își smereste sufletul său? Să-și plece capul ca o trestie, să se culce pe sac și în cenușă, oare acesta se cheamă post, zi plăcută Domnului?

● În anul al cincilea al lui Ioachim, fiul lui Iosia, regele lui Iuda, în luna a opta, a vestit post înaintea feței Domnului pentru tot poporul din Ierusalim și pentru tot poporul care venise la Ierusalim de prin orașele lui Iuda.

● Pe urmă, împăratul s-a dus în palatul său și a petrecut noaptea în post, iar somnul nu l-a mai prins.

● Și mi-am îndreptat fața către Domnul Dumnezeu, stăruint în rugăciune și în rugi fierbinți, cu post, sac și cenușă.

● Postiți post sfânt, strângeți obstele de prăznuire, adunați pe bătrâni, pe toți locuitorii țării în templul Dumnezeului vostru și strigați către Domnul rugându-L.

● Vesteste la tot poporul țării și preoților: „Dacă ați ținut post și v-ați tănguit în luna a cincea și într-a șaptea, vreme de șaptezeci de ani, pentru Mine, oare, ați postit voi?”

● Mai mult prețuiește rugăciunea cu post și cu milostenie și cu dreptate, decât bogăția cu nedreptate; mai bine să faci milostenie, decât să aduni aur.

● Și am făgădui acolo post din partea tinerilor, înaintea Domnului Dumnezeului nostru, cerând de la El bună călătorie și nouă și celor împreună cu noi, fiii noștri, și dobitoacele.

● Dar acest neam de demoni nu iese decât numai cu rugăciune și cu post.

● El le-a zis: Acest neam de demoni cu nimic nu poate ieși, decât numai cu rugăciune și cu post.

● Și ea era văduvă, în vârstă de optzeci și patru de ani, și nu se depărta de templu, slujind noaptea și ziua în post și în rugăciune.

Cuvântul post apare în 22 de versete în Vechiul și Noul Testament majoritatea evidențiind rolul de pregătire pentru un anumit eveniment. De asemenea se indică necesitatea unirii postului cu rugăciunea stăruitoare și cu pocăința sau înfrângerea voinței proprii.

● Nu știți voi postul care îmi place? – zice Domnul. Rupeti lanțurile nedreptății, dezlegați legăturile jugului, dați drumul celor asupriți și sfărâmați jugul lor.

● Să nu vă lipsiți unul de altul, decât cu bună învoială pentru un timp, ca să vă îndeletniciți cu postul și cu rugăciunea, și iarăși să fiți împreună, ca să nu vă ispătească satana, din pricina neînfrânării voastre.

În versetele anterioare sunt câteva reguli simple cu privire la post care vizează o modificare a comportamentului nu numai față de sine ci mai ales față de semenii. Postul care nu împlineste porunca iubirii de semenii este inutil sau chiar fătarnic. Postul alungă nedreptatea, aspirarea semenilor dar și tentația de a interpreta individual îndemnul scripturistice.

● Atunci toți fiii lui Israel și tot poporul au plecat și au venit la casa Domnului și au postit în ziua aceea până seara și au adus arderi de tot și jertfe de împăcare înaintea Domnului.

● Și s-au adunat la Mitpa și au scos David, și au turnat înaintea Domnului și au postit în ziua aceea, zicând: „Gresit-am înaintea Domnului!” Și a judecat Samuel pe fiii lui Israel în Mitpa.

● Iar oasele lor le-au luat și le-au îngropat sub un stejar în labes. Apoi au postit șapte zile.

● Și au plâns și s-au tănguit și au postit până seara după Saul și după fiul său Ionatan, după poporul Domnului și după casa lui Israel, care căzuseră de sabie.

● Și s-a rugat David Domnului pentru copil, a postit și, ducându-se deoparte, a petrecut noaptea întins pe pământ.

● Și i-au zis slugile: „Ce va să zică aceasta? Când copilul era încă în viață, ai postit, ai plâns și n-ai dormit; iar după ce copilul a murit, te-ai sculat, ai mâncat și ai băut?”

● Câtă vreme copilul era viu, a zis David, am postit și am plâns, căci socoteam: Cine știe, poate mă va milui Domnul și va trăi copilul.

● Când a auzit Ahab toate cuvintele acestea, a început să plângă, și-a rupt hainele sale, s-a îmbrăcat peste trupul său cu sac, a postit și a dormit în sac și a umblat trist.

● S-au ridicat toți oamenii de luptă, au luat trupul lui Saul și trupurile fiilor lui, le-au dus în labes și au îngropat oasele lor sub un stejar în labes și au postit șapte zile.

● Și așa am postit noi și am rugat pentru aceasta pe Dumnezeul nostru, și El ne-a auzit.

● Auzind eu cuvintele acestea, am început să plâng și am fost întristat câteva zile, am postit și m-am rugat înaintea Dumnezeului ceresc, zicând.

● Și Domnul a auzit glasul lor și a văzut supărarea lor, și poporul din toată Iudeea și locuitorii Ierusalimului au postit mai multe zile în fața templului Domnului celui Atotputernic.

● Și au postit în ziua aceea și s-au îmbrăcat cu saci și cenușă au pus pe capetele lor și si-au rupt hainele.

Versetele anterioare, extrase din Vechiul Testament arată că postul nu era doar un act individual, ci colectiv adesea întregul popor ales postind una sau mai multe zile consecutive. În toate textele postului era un scop religios. Mai mult, vedem că nu numai poporul evreu postea ci și popoarele contemporane lor. (Atunci Ninivitenii au crezut în Dumnezeu, au ținut post și s-au îmbrăcat cu sac, de la cei mai mari și până la cei mai mici)

● În Noul Testament avem mărturie despre postul practicat încă din perioada primară a Bisericii aspect consemnat în Faptele Apostolilor: „Și pe când slujeau Domnului, și posteau, Duhul Sfânt a zis: Osebiti-mi pe Barnaba și pe Saul, pentru lucrul la care i-am chemat”. Tot Sfânta Scriptură ne avertizează că postul nu este un simplu act mecanic, cu efect purificator, deoarece el trebuie să implice și o schimbare sufletească profundă: Ecclesiasticul 34,28: „Așa omul cel care postește întru păcatele sale și iarăși merge și face aceleasi”. În ceea ce privește modul de postire Sfânta Scriptură nu ne precizează concret cum se face acest lucru, acest aspect fiind reglementat ulterior în scrierile patristice. Biserica creștină nu a preluat niciunul din posturile iudaice.

Pr. Prof. Roberto VIȘAN

Problema nivelurilor de realitate în știință și în teologie

Pentru omul de știință contemporan se pune cu maximă acuitate problema nivelurilor de realitate. De exemplu, Heisenberg distingea trei asemenea planuri, și anume: 1. cel al fizicii clasice, 2. al fizicii cuantice și fenomenelor biologice și psihice, și în sfârșit, 3. cel al experiențelor artistice, filosofice și religioase. Înțelegând universul ca pe o totalitate a existențelor, acest edificiu vast este structurat pe niveluri-palieri fiecare având propria sa lege de dezvoltare și evoluție. Fizicianul Basarab Nicolescu definește nivelurile de realitate ca fiind un ansamblu de sisteme aflate mereu sub acțiunea unui număr de legi generale. Astfel, entitățile cuantice sunt supuse legilor cuantice, care diferă în mod fundamental de legile lumii macrofizice. Nivelul microfizic se înscrie în cel macrofizic, care este urmat de continuumul spațio-temporal și, în final, de cel al impercorzilor, considerat ca fiind scheletul universului. Ideea de gradare a planurilor se regăsește și în filozofie, unde universul este văzut ca o structurare a mai multor trepte: neantul inferior (sub-material), apoi treptele mineral, vegetal, animal, uman... Toată această stratificare duce la o singură idee: aceea că universul are un Creator care a conceput această structură ierarhică organizată rațional. În acest punct, știința consună în mod armonios cu gândirea teologică, și cu argumentele care demonstrează existența lui Dumnezeu. Tot în acest domeniu se înscrie și descoperirea constantelor fundamentale care stau la baza structurării universului fizic și care pot fi considerate tot o formă de rațiune fundamentală organizatoare a universului. Dacă până de curând se vorbea mai mult de dezordine și de hazard la nivel universal, se constată că de fapt nimic nu se produce în mod mecanic și întâmplător în univers, ci totul este guvernat de rațiune și număr. Odată cu progresul științific al cunoașterii, omul descoperă o multitudine de dimensiuni proprii universului, toate aceste trepte fiind dovezi ale grandioasei lucrări pe care o conștientizăm pas cu pas, realizând astfel și un progres spiritual, duhovnicesc.

Prof. Alexandru BRICHIUȘ

POEȚI LA CEAS DE RUGĂCIUNE:

ECATERINA CONSTANTINESCU

„Giugliul zăpezii plutind a tăcere / Îmbrățișând a lumii durere. / Muguri de măr înfloriți în suspin, / Pe fruntea cea sfântă / Brăzdată de spini, / Lacrimi de smirnă / Dogoare fierbinte / Sărutând îndelung / Crinii tălpilor sfinte. / Iartă-ne Doamne și ajută-ne / ... / Candelă-aprinsă ghetarii topind / Păsări de veghe cu ochi de rubin! / ... / Doream să fi fost cu privirea acolo, / Când Glasul răsunat silit Ecce Homo!” În vibrația acestor versuri Răstignirea este o îmbrățișare a lumii, o durere divină pentru un păcat omenesc. Candelă pe care poeta Ecaterina Constantinescu o aprinde din ruga cuvintelor, transformă gândul într-o realitate duhovnicescă. Absolventă de Teologie și profesoară de religie, Ecaterina Constantinescu încearcă să cuprindă și să redea în versul său adevărul și profunzimea trăirii creștine. Astfel în ceasul Răstignirii Mântuitorului, peste întunericul multimilor, în „aripa ascuțită / A heruvimilor / Flăcările s-au schimbat” și prin „izvorul zvăcnit / Din coasta străpunsă / A Mirelei de argint” apare ca o metamorfoză: păcatul ce devine lacrimă omenească.

Poeta ne vorbește în versurile sale despre frumusețea și puritatea vieții sfinților: Teodora de la Sihla, Sava Gotul, Epictet și Astion, Sfântul Apostol Andrei înfățișând, încă o dată, lumii slava martirilor creștini – „Sub genunchii de rug / Aspru-aprins / Pământul se face / Miel roditor”.

În poezia Ecaterinei Constantinescu, sentimentul religios este învăluit de adevărul dogmatic și de mirul rugăciunilor trăite în cuvânt...

Amalia Elena CONSTANTINESCU

Ortodoxia la zi

La sfârșitul Sfintei Liturghii din Duminica Ortodoxiei Preafericitul Părinte Patriarh Daniel a prezentat cartea „Despre credință și crez”

În acest an, la Editurile Patriarhiei Române, vor apărea mai multe volume dedicate „Anului omagial al Crezului Ortodox și al Autocefaliei românești”. Preafericitul Părinte Patriarh Daniel a prezentat în acest sens duminică, 21 februarie, după oficierea Sfintei Liturghii, cartea cu titlul „Despre credință și crez”, apărută la Editura Institutului Biblic și de Misiune Ortodoxă a Patriarhiei Române: „Dumnezeu ne-a ajutat ca în această duminică a Ortodoxiei să prezentăm o tălcuire la Crezul Niceo - Constantinopolitan și la Crezul Apostolic, foarte popular în Biserica Latină, în Biserica Apuseană a Fericitului Augustin. Fericitul Augustin a trăit în a doua jumătate a secolului al IV-lea și în prima jumătate a secolului al V-lea și a trecut la Domnul în anul 430. Este prăznuit Fericitul Augustin împreună cu Ieronim în data de 15 iunie în calendarul ortodox. Deci, el este un Sfânt Părinte al Bisericii Apusene, dar făcea parte din Biserica nedespărțită. Și cartea aceasta, numită «Despre credință și crez», «De fide et symbolo», a fost tradusă recent, pentru prima dată în limba română de familia Tătaru Cazaban. Și anume, de doamna Miruna Tătaru Cazaban, care este aici prezentă, și domnul Bogdan Tătaru Cazaban, care este consilier prezidențial. Cu toate acestea, a mai găsit timp să traducă opere ale Sfinților Părinți”.

Voluntul este o traducere a scrierii Fericitului Augustin de la sfârșitul secolului al IV-lea. Scrierea a avut la bază o cuvântare solemnă ținută de către Fericitul Augustin la sinodul de la Hipona, din Nordul Africii, în anul 393.

De asemenea, Preafericirea Sa a evidențiat importanța acestei cărți: „Această carte este foarte folositoare, deoarece ea a fost scrisă, mai întâi a fost rostită ca un cuvânt de tălcuire al Crezului și acest mare părinte al bisericii apusene și al Bisericii universale, Fericitul Augustin explică Crezul ortodox de la Niceea și Crezul apostolic din Apus, care e mai scurt, dar are același conținut. Fericitul Augustin ne arată în această carte cum trebuie să păstrăm credința ortodoxă și tot aici el combate toate ereziile din timpul său, care rătau pe oameni de la credința apostolică”.

Cartea „Despre credință și crez” va putea fi achiziționată, în curând, de la toate pangarele și librăriile Patriarhiei Române.

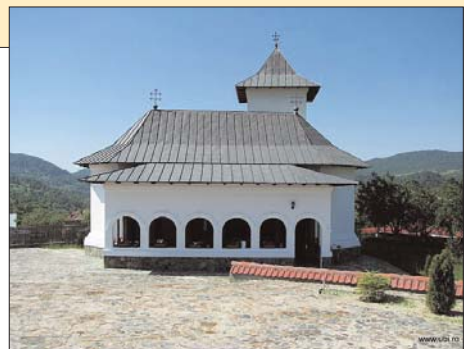
Ședință de formare a preoților și profesorilor de religie implicați în Proiectul „Alege școala”

La Mănăstirea Cernica a avut loc luni, 22 februarie, întrunirea de formare a preoților și profesorilor de religie din protopopiatul 1 Capitală, implicați în Proiectul educațional „Alege școala”. În cadrul ședinței au fost prezentate metode și practici de integrare în comunitate a copiilor monoparentali sau care prezintă unele forme de izolare. Proiectul „Alege Școala”, demarat de Sectorul Teologic Educațional al Patriarhiei Române are ca scop prevenirea abandonului școlar și cultivarea virtuților creștine. Proiectul prevede organizarea a 92 de sesiuni de formare, pentru 1206 preoți din 10 județe ale țării. În prezent, proiectul este implementat în Mitropolia Munteniei și Dobrogei, precum și în Mitropolia Moldovei și Bucovinei. Sesiunea de formare a preoților din Protopopiatul 1 Capitală va continua și mâine.

Mai multe detalii privind acest proiect a oferit părintele Gheorghe Holbea, consilier patriarhal: „Noi trebuie să descoperim firescul creștin al vieții omului pornind tocmai de la această educație a copiilor. Mai mult decât atât omul are ca vocație primordială - omenia. În ciuda unei societăți care ne propune să ne standardizăm devenind mijloace de producție, adică fiecare să-și formeze o anumită aptitudine de specialist într-un anumit domeniu, sau de meseriaș, noi spunem nu. Toate acestea nu sunt decât auxiliare ale unei vocații primordiale și anume aceea de oameni. Pentru noi creștinii vocația primordială este aceea de oameni după chipul și asemănarea lui Dumnezeu, adică în comuniune. În această comuniune nu trebuie să urmărim să ne detașăm de ceilalți, să ne deosebim de ceilalți, ci fiecare să venim cu nota noastră personală realizând această comuniune în armonie la care ne cheamă Dumnezeu”. De asemenea, părintele diacon George Jambore, inspector patriarhal, a subliniat importanța acestui proiect: „Era nevoie de acest proiect deoarece noi oferim o alternativă creștină copiilor aflați în situații de risc. Cu alte cuvinte noi le oferim soluția școlii de duminică, noi le oferim cadrul ecclesial, Biserica, ca și alternativă pentru stradă, droguri, televizor și pentru celelalte lucruri dăunătoare asupra vieții copilului. Această alternativă oferită îl va ajuta pe copil să se integreze într-o comunitate pentru că Biserica pune accent pe comuniune”, informează TRINITAS TV.

Prima televiziune ortodoxă online din Bulgaria

Mitropolia de Plovdiv a lansat prima televiziune ortodoxă online din Bulgaria, anunțând postul național de radio de la Sofia, BNR, citându-l pe arhimandritul Arsenie, directorul postului nou-înființat, informează cotidianul „Ziarul Lumina”. Televiziunea își propune să fie un sprijin pentru bulgarii din afara țării, dar și să aducă Biserica mai aproape de societate. Prima transmisie are avut loc pe 11 februarie, Sfânta Liturghie din biserica „Sfântul Haralambie” din orașul Septemvri. „Proiectul a început odată cu venirea Episcopului Nicolae, acum trei ani”, a declarat arhimandritul Arsenie. „Poate că nu este întâmplător că postul a început să emită cu puțin înainte de începutul Postului Pastelui”, urmând să fie prezentate informații pentru tineri legate de această perioadă. „Se va explica cum trebuie să postească cineva, precum și sensul spiritual al abstenenței. Prin acest mijloc, încercăm să atragem oamenii

Înaltpreasfințitul Părinte Arhiepiscop Calinic a săvârșit Sfânta Liturghie la Mănăstirea Sfântul Ioan Botezătorul-Antonești

În Duminica Ortodoxiei, Înaltpreasfințitul Părinte Calinic, Arhiepiscop al Argeșului și Muscelului, a săvârșit Sfânta Liturghie la Mănăstirea Sfântul Ioan Botezătorul-Antonești, construită în comuna Corbeni, județul Argeș, trăsmitându-le credincioșilor următorul mesaj: „Este foarte important nu numai să credem în Dumnezeu, dar să credem drept. Când vorbim de credința dreaptă, imediat mintea noastră ni se duce la Ortodoxie. A fi creștin ortodox este un lucru foarte important și foarte nobil. Este o mare bucurie, pentru că ortodox în traducere înseamnă «dreaptă mărire». Construirea acestei mănăstiri argeșene a început în anul 1943 și a rămas nefinalizată, sfântul lăcaș servind multă vreme ca staul pentru oile localnicilor. După 1989, la inițiativa Înaltpreasfințitului Părinte Arhiepiscop Calinic, au început lucrările de reconstruire, lucrări terminate în anul 2004.

Pr. Ciprian NECULA

la adevărul ortodoxiei. Sperăm ca prin intermediul televiziunii să educăm religioșii tineretului”, a mai spus arhim. Arsenie. Echipa televiziunii are doar 15 membri, dar se va extinde odată cu mărirea numărului de ore de emisie. Postul emite deocamdată doar în limba bulgară.

www.basilica.ro

Conferința „Ortodoxia în fața lumii contemporane” la Biblioteca Județeană „Dinicu Golescu”

Biblioteca Județeană Argeș „Dinicu Golescu” în parteneriat cu Facultatea de Teologie Ortodoxă „Sfânta Muceniță Filoteea” din Pitești vă invită vineri, 26 februarie 2010, ora 14: 00, la Conferința publică „Ortodoxia în fața lumii contemporane”.

Manifestarea are loc cu binecuvântarea Înalt Prea Sfințitului Părinte Calinic, Arhiepiscop al Argeșului și Muscelului

Invitat special: **Pr. Prof. Univ. Dr. Ion Popescu**, decanul Facultății de Teologie Ortodoxă din Pitești.

Manifestarea se va desfășura în Sala de Conferințe a Bibliotecii Județene.

Examen de Capacitate Preotească

În conformitate cu prevederile Statutului pentru Organizarea și Funcționarea Bisericii Ortodoxe Române, art. 123, alineatul 1 și în lumina normelor Metodologiei pentru obținerea gradelor profesionale nr. 545/2003, revizuită în cadrul lucrărilor Comisiei Speciale de la Patriarhia Română, din data de 1 aprilie 2008 și aprobată de Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, în ședința Sa din 9-10 iulie 2008, prin Hotărârea de pe teme nr. 1199/2008, privind organizarea

Examenului de Titularizare (Capacitate Preotească), facem cunoscut calendarul desfășurării examenului în cadrul Arhiepiscopiei Argeșului și Muscelului, sesiunea martie 2010:

- Depunerea dosarelor de înscriere se face la Cancelaria Arhiepiscopiei Argeșului și Muscelului, până la data de 1 martie 2010

- 16 martie 2010 – examen scris

- 17 martie 2010 – examen oral

- 18 martie 2010 – afișarea rezultatelor

Documentele necesare sunt: Cerere, C.V., copie

după Diploma de Licență, Foaia Matricolă, adeverință care atestă că nu există impedimente canonice pentru hirotonie.

Tematica pentru examen este cuprinsă în Ghidul Practic pentru Examenul de Capacitate Preotească, tipărit cu binecuvântarea Prea Fericitului Părinte Patriarh Daniel. Ghidul Practic se găsește la Secretariatul Centrului Eparhial, tel. 0248/72223.

Consilier Administrativ Bisericesc, Preot Dan Florin OBROCEA